

## Jonge Bosuilen in Museum 't Dolhuys

Het was een vreemde ontdekking die medewerkers van museum 't Dolhuys in Haarlem deden zo eind februari, begin maart van dit jaar. In een portiekje aan de achterkant van het gebouw zaten twee jonge uilen. Niet totaal verpieterd, maar ook niet helemaal gelukkig. In elk geval kwam beheerder Marcel Koop tot de conclusie dat de door de jonge uilen gekozen verblijfplaats op zijn zachtst gezegd niet optimaal was. Honden, katten of andere belagers zouden de jonge vogels ter plekke makkelijk te grazen kunnen nemen. En dus schakelde Koop het Vogelhospitaal in. Hij had op dat moment geen flauw idee, waar de jonge uilen vandaan kwamen. Een korte zoektocht leverde weinig resultaat op en dus gingen de jonge uiltjes richting Vogelhospitaal.



*Een volwassen uil in de nestruimte. Marcel Koop*

Een dag of drie later zat een clubje medewerkers van het museum in een hoek van het gebouw, toen plots een derde uilenjong zijn kop liet zien door een lichtkoepel in het dak. Dat leverde bij het museum personeel in elk geval de zekerheid op dat er 'iets' moest zijn. Een extra nauwkeurige zoektocht volgde met als resultaat pa en moe Bosuil op

een van de vele schoorstenen van het uitgebreide complex. Het was een schoorsteen van ongeveer 60 centimeter diep en 40 centimeter breed met daarboven een halve ronde schaal. Bovendien bleek het betreffende schoorsteenkanaal te zijn afgesloten, wat voor de uilenfamilie een mooie, beschutte plek opleverde.



*Terug in het schuilhokje. Marcel Koop..*

Niemand in 't Dolhuys die had verwacht dat daar een Bosuilenpaar zou gaan broeden. Op het moment dat de familie eindelijk 'gespot' werd zat het derde jong een stukje verderop op het dak; te wachten op de prooi die een van de ouders in zijn poten had.

'Wat te doen?' was vervolgens de vraag die Marcel Koop aan de medewerkers van het Vogelhospitaal voorlegde. Die hadden een originele oplossing. Op een tussenstukje van het gebouw, boven een overkapt gangetje, waar niemand ooit komt, is een schuilhokje geplaatst. Daar zijn de twee gevonden jonge uilen, die inmiddels al een dag of drie in het Vogelhospitaal bivakkeerden, weer teruggezet. De medewerkers van het Vogelhospitaal achten de kans van slagen niet heel erg groot, maar onder het motto 'niet geschoten, altijd mis' werd het avontuur toch maar aangegaan.

En wat gebeurt er? Pa en moe Bosuil pakken de draad van het voederen weer op, alsof er niks gebeurd was. De jongen zijn nog een paar dagen gevolgd en gewogen, waaruit bleek dat ze er goed uitzagen en aanzienlijk in gewicht toenamen. Omdat de dieren al bij de eerste vondst tegen uitvliegen aanzaten, duurde de pret niet lang. Tamelijk snel daarna was de hele familie vertrokken. De jongen zijn niet geringd, omdat ze op het moment dat ze gevonden werden al te zwaar waren.

Bij 't Dolhuys kunnen ze niet wachten tot het volgende voorjaar om te zien of de uilenfamilie dezelfde broedplaats nog een keer gaat gebruiken.

*Jan Kuys*